

AMB LA LLETRA T

Escriure és, encara avui, un exercici de reflexió sobre el transitar propi i dels altres. Una raresa, a voltes, que ens queda impresa en el fons luminescent d'una pantalla. Obrir-la i llegir-ne el correu rebut esdevé un exercici diari que t'apropa o t'allunya del que fas i penses. Intercanvies missatges i aquests et retornen o t'obliden, és tant fàcil com donar una petita ordre de suprimir.

Aquests dies un correu es resisteix a ser anul·lat, és manté indicant la seva presència, el que conté, el que "narra", és una narració compartida. No en la cosmogonia sols del que l'ha escrita i d'aquell que l'ha rebut. Forma part de la narració de molts, de la narració de la cultura educativa d'aquest país, a voltes tant maldestre. És el que té l'escriptura, el seu valor capdal.

Conec una T, i ella avui entendrà que sigui la meva T.

T escriu: "[...] la psicopedagogia tal com està en aquests moments em decepciona una mica. Crec que tot l'endegat pels EAPs als anys 80 i 90, el treball de col·laboració que fèiem, les propostes d'innovació..., tenia molt més valor, era molt més real i ajustat que les propostes actuals que sols copien models anteriors, canvien les paraules, se n'inventen d'altres, però mai intentant entendre que és el que està passant i com millorar.

En el meu cas, de la meva feina de l'EAP sols serveixo de bomber, de fer informes i poca cosa més. En el meu EAP poca discussió hi ha i [...]"

La meva T ha decidit fer-se escriptora. Escriure per transitar amb altres, aquells que, com m'explica un vell amic, l'Anthony Powell, qui escrivint "una dansa per a la música del temps" descobreix que necessita de la mirada pròpia i de l'altre per existir, compartim "un punt de vista des del qual narrar". La carta rebuda forma part d'aquest punt de vista de la mirada i ens interroga. T, usa l'escrit per a afirmar, per a sentir i fer sentir una pèrdua, per a narrar. Segur que el procés de reforma endegat aquests últims anys és allà on ens ha conduït l'exercici professional? No és una pregunta endebades. És el repte de la resposta, quan la mera "conjuntura", com explica una altra amiga escriptora, la Isabel, és l'instrument del desmantellant que s'està produint a la Comunidad de Madrid.

Queda, encara avui, l'acte d'escriure, de narrar les narracions per a saber que hi ha camins maltrillats, i el que ara transitem pot ser-ne un d'ells.

Tardor 2008

Joan Serra Capallera
Director d'Àmbits de Psicopedagogia